

Příběh jablonecké olympioničky

Paní Alena Bartošová, rozená Kocourová, je bývalou československou reprezentantkou v běhu na lyžích, bronzovou medailistkou z mistrovství světa ve Falunu v roce 1974 a dvojnásobnou olympioničkou. Svou sportovní kariéru však započala u naprosto odlišného sportu – rychlostní kanoistiky.

„Příprava z kanoistiky mi dávala sílu v rukou a ty doplňkové sporty mi dávaly sílu, tím běháním, i na to běhání. Já jsem se hlavně musela naučit techniku.“

Závodně lyžovat začala sice až v 18-ti letech, ale díky své pili a pomoci trenérů se jí záhy podařilo dostat do reprezentace. Spolu s tím také získala možnost cestovat za hranice, což v té době nebylo vůbec jednoduché.

„Jeden z důvodů, proč nás tehdy hodně sportovalo na té vrcholové úrovni, bylo, že jiná cesta dostat se do ciziny skoro nebyla a my s tím sportem, když byl někde v cizině závod, tak jsme měli tu výhodu, že jsme se tam dostali.“

Díky tomu se mohla stát svědkem jednoho z největších úspěchů českého lyžařství na olympiádě v Grenoblu v roce 1968.

„Měli jsme to štěstí, že tam ten Jirka Rašků získal zlatou medaili a my jsme byli přímo na tom skoku, takže naši kluci ho nosili na ramenou a všichni jsme měli strašnou radost. A i když jsme nezávodili, tak jsme si připadali, že jsme součástí toho družstva. Byli jsme všichni vlastně víceméně jenom turisté, ale užili jsme si to moc hezky.“

Během cest na mezinárodní šampionáty však závodníci necestovali sami.

„Jezdili s námi takový nenápadní pánové, o kterých jsme věděli, že to není ani trenér, ani závodník, ale nikdy jsme se s nima nijak nesblížili, protože oni nás spíš tak jako zpovzdálí pozorovali, tak jsme jim říkali hlídači, protože jsme to věděli samozřejmě, že mezi nás do té party nepatří“

Vyprávění o cestách do zahraničí a sportovních úspěších kromě „hlídačů“ zastínily historické momenty minulého století. Paní Alena se s námi podělila také o velice negativní vzpomínky ze srpnové okupace.

„Tady v Jablonci se to, tak nějak, že by byly manifestace, nebo něco takovýho ne, ale i tady v našem okrese se obracely směrovky, aby je zmátli, aby nevěděli, kam mají jet“

Paní Alena se nám svěřila, že se jí po těchto událostech dostalo podpory od svých ruských sportovních kolegyně, které invazi odsoudily. Naopak, velice kladně vzpomíná na události na konci roku 1989, kterých se zúčastnila aktivně.

„Dokonce jsem dvakrát jela do Prahy, abych se zúčastnila, abych se vlastně podívala, co se tam všechno děje, protože v televizi, v rádiu, jsme slyšeli ty zprávy, tak jsme chtěli být při tom, i když jsme nemohli nějak přímo pomáhat, ale měli jsme z toho radost.“

Paní Alena Bartošová je dodnes velice aktivní jak v osobním, tak i kulturním a sportovním životě. Láska k lyžím jí zůstala, a tak stále vypomáhá jako rozhodčí při různých lyžařských závodech. Budoucím generacím by ráda vzkázala:

„Mnohem víc by si lidi měli vážit, nechci říct, že minulosti, ale právě těch výsledků, který v minulosti byly dosaženy a mnohem víc, by měli být hrdí na to, že jsou Češi.“